

Bilag.

Til Landstingsudvalget vedrørende Forslag til Lov om Tinglysning.

Ved Lov Nr. 259 af 28. Juni 1920 om Indførelse af dansk Formueret i de sønderjydske Landsdele er det i Lovens § 12 bestemt:

„Dansk Rets Regler om villiebestemt Underpant i Løsøre finder ikke Anvendelse i de i § 1 nævnte Landsdele.“

Der har herefter ikke kunnet gives Underpant i alt, hvad der efter dansk Ret falder ind under Begrebet Løsøre, og det er en bekendt Sag, at den Forskel, der i denne Henseende bestaar mellem de sønderjydske Landsdele og det øvrige Land, ikke blot har afstedkommet Kalamiteter, men stadig bereder Erhvervslivet, der, som Udviklingen af det saakaldte constitutum possessorium i Tyskland viser, ikke kan undvære dette Retsinstitut, store Vanskeligheder.

Det har endvidere vist sig, at der er opstaaet betydelige Vanskeligheder, navnlig for Forretningsfolk, som Følge af, at Pantsætning af Bygninger, der tilhører en anden end Grundens Ejer, ikke efter Bortfald af Bürgerliches Gesetzbuchs Regler om Erbbaurecht (jfr. B. G. B. §§ 1012—1017) ved dansk Formuerets Indførelse den 1. Januar 1922 har kunnet finde Sted og ej heller kan ske efter de i det øvrige Land gældende Regler. Eksempelvis kan anføres, at der baade i Haderslev og Aabenraa er forekommet Tilfælde, hvor Pakhuse og lignende, der er opført paa lejede Havnearealer og ofte andrager meget betydelige Værdier, ikke har kunnet finansieres paa en saadan Maade, at det Pengeinstitut, der ydede den nødvendige Kredit, har kunnet faa Sikkerhed i den paagældende Bygning, hvorfor man i enkelte Tilfælde har set sig nødsaget til at danne Aktieselskaber som Ejere af vedkommende Objekter og lade samtlige Aktier deponere som Sikkerhed i det paagældende Pengeinstitut.

I det af Justitsministeren i indeværende Rigsdagssamling forelagte Lovforslag om Tinglysning er der i Afsnit II (jfr. Afsnit III § 53) og Afsnit I i § 19 indeholdt Bestemmelser, som ordner begge de ovennævnte Spørgsmaal paa ensartet Maade for hele Landet og dermed afhjælper det for Tiden i de sønderjydske Landsdele bestaaende Savn.

Det er saaledes af den største Betydning for Befolkningen i de sønderjydske Landsdele, at denne Lov gennemføres saa hurtigt som muligt i Løbet af denne Rigsdagssamling.

Da Lovens Ikrafttræden imidlertid i Henhold til § 51 er sat til 1. Januar 1928, hvilket vil medføre, at Landsdelenes Befolkning endnu i to Aar maatte leve under den hidtidige mangelfulde Retsordning, tillader man sig derfor indtrængende at anmode om, at den Beføjelse, der ifølge samme Paragraf er givet til ved kgl. Anordning at lade Loven træde i Kraft paa et tidligere Tidspunkt, maa blive anvendt saaledes, at Loven i de sønderjydske Landsdele træder i Kraft saa snart som muligt og ikke senere end til 1. Juli 1926.